

Zagreb, 30. ožujka 2012.

Otvoreno pismo uredniku „Identiteta“

Poštujući slobodu izražavanja te izuzetno cijeneći kvalitetan rad novinarki i novinara „Identiteta“ kojeg već dugo pratim, ostala sam zatečena i neugodno iznenađena člankom pod naslovom „Hrvatska kao Baltimore“ objavljenom u Vašem listu 20. ožujka 2012. Naime, u predmetnom članku, autorica se koristi argumentacijom *ad hominem*, razlozi koje su mi nepoznati, budući da autoricu ne poznajem, i iznosi niz netočnih informacija služeći se konstrukcijama i manipulacijama činjenica objavljenih na Internet stranicama Ureda pravobraniteljice za ravnopravnost spolova te iznijetih u mojim medijskim istupima.

Zbog ugleda institucije koju predstavljam, a i mog osobnog, moram se osvrnuti na činjenicu da je autorica podatak o mom prošlom radu potpuno nepotrebno, i očito s određenim vlastitim predrasudama prema oružanim snagama Republike Hrvatske, zloupotrijebila kako bi naglasila vlastiti stav o mojoj nepodobnosti za poziciju na koju sam legitimno izabrana. Zabrinjavajuće je korištenje termina „ambiciozna satnica HV-a“, „strojevim korakom“, „juriša“ čime me difamira kao neprikladnu osobu za područje kojim se sada bavim. A s druge strane upotrebljava izraze kao što su „amaterka“, „glavinja“, „pojma nema gdje je“, „svašta smo još čuli“, „i vidjet ćemo još nekih neobičnih poduhvata“, „posao povjeren sumnjivim putem“ i slično, čime aludira na to da sam potpuno nekompetentna osoba, zbog čega bi javnost mogla dobiti potpuno krivu predodžbu o tome tko sam, kako radim i koje su mi namjere.

A ta kriva predodžba bi posredno mogla imati štetne posljedice za Vaše čitatelje/ice. Naime i žene pripadnice nacionalnih manjina, kao i sve druge žene, trpe obiteljsko nasilje, diskriminaciju na poslu, seksualno uznemiravanje, ali za razliku od drugih, najčešće istovremeno po više osnova. Stoga, ne mogu ignorirati tekst koji bi ih mogao demotivirati da se obrate za zaštitu mom Uredu, jer sam u ovom tekstu potpuno pogrešno i maliciozno predstavljena iz meni nepoznatih razloga.

Zbog javnosti koja - ima pravo znati - te zbog one manjine koja me dosad nije upoznala kroz moj desetogodišnji rad u ljudsko-pravaškom vladinom sektoru (Ured za ljudska prava Vlade RH, 2001.-2011.), želim iznijeti činjenice kojima želim ukazati na niz neistina i manipulacija kojima sam izložena u navedenom članku.

Zasigurno me „amaterkom“ ne smatraju svi oni koji su zajedno sa mnom sudjelovali u prvoj (2003.) i drugoj (2007.) izradi Zakona o ravnopravnosti spolova kao i u svim dosadašnjim nacionalnim politikama za promicanje ravnopravnosti spolova; koji su upoznati s činjenicom da sam zagovarala uvođenje institucije pravobraniteljice za ravnopravnost spolova; da sam bila nositeljica pregovora Vlade Republike Hrvatske s Europskom komisijom u Briselu za

Poglavlje 19. u području ravnopravnosti spolova i antidiskriminacije; kao članica hrvatske delegacije, predstavljala Republiku Hrvatsku i izlagala u međunarodnim i europskim institucijama; da sam na temu zaštite i promicanja ljudskih prava održala predavanja na Diplomatskoj i Policijskoj akademiji, brojnim seminarima, okruglim stolovima; pokrenula projekte edukacije u srednjim školama o reproduktivnom zdravlju mladih; da sam stekla međunarodni certifikat za izučenu trenericu policijskih službenika/ica u suzbijanju zločina iz mržnje; *nisam se vadila već* bavila volonterskim radom u Transparency International Hrvatska i pružala pravnu pomoć zlostavljanima i diskriminiranim u Udruzi mobbing; i stekla sam druga znanja i vještine na međunarodnim institucijama u Lundu, San Remu, Ženevi, Londonu, Budimpešti i dr.

Interesantno je da kod izbora čelnika/ica drugih pravobraniteljskih ureda, njihov dugogodišnji rad u državnoj službi nije uzet kao otegotna okolnost u obavljanju pravobraniteljske dužnosti niti su zbog toga izvrgnuti procjeni javnosti, kao što je to slučaj s mojim imenovanjem i to od pojedinih koji koriste medijski prostor za pakiranje „političkog pozicioniranja“.

Posebno je zanimljiv komentar autorice vezano za percipiranje institucije pravobraniteljice u instituciju donatorice za „svoju klijentelu“. Tako za „ženske organizirane društvene snage“ kaže da se nisu politički (o)pozicionirale već čekaju od nove pravobraniteljice „pare i protežiranje“. Žaloso je što se inicijativa za suradnju Ureda pravobraniteljice i organizacija civilnog društva percipira u potpuno neistinitom te uvredljivom kontekstu, kako za organizacije civilnog društva koje se bave ljudskim pravima žena, tako i za Ured pravobraniteljice. Takvo razmišljanje očito izvire iz osobnog iskustva autorice kada je olako primila nekoliko desetaka tisuća kuna za rad, bez uvrede, upitne kvalitete, u mandatu bivše pravobraniteljice.

Usprkos nastojanja degradiranja mojeg dosadašnjeg rada i iskustva, ponosna sam što sam bila zaposlenica Ministarstva obrane u razdoblju od 1993.-2001., radeći na personalnim i pravnim poslovima i kao čelnica Kabineta tajnika Ministarstva, u mandatu tzv. i tuđmanove i račanove vlade, što sam kao žena stekla status djelatne vojne osobe i dosegla čin satnice u tradicionalno-muškom okruženju, odlikovana s tri medalje Predsjednika Republike i pohvaljena za svoj profesionalan rad i zalaganje od strane ministra obrane. S feminističkog diskursa posebno je interesantna tendencija diskvalifikacije žene-djelatne vojne osobe kojoj ionako nije lako napredovati i opstati u vojnoj hijerarhiji, u kojem je učestalije podložna strukturalnim barijerama i suočena sa staklenim stropom, te kroz sve to, tendenciozno minorizirati njezin rad i vrijednosti i kroz čitav tekst članka s podrugljivošću naglašavati vojne atribute.

Kako sam se dokazala u dosadašnja dva segmenta u ovih više od dvadeset a ne „dvadesetak“ godina radnog iskustva, neupitno je da ću uložiti napore za unaprjeđenje rada ove institucije u svom mandatu.

Umjesto zaključka nameće se kolektivno pitanje, trebamo li se sramiti što smo bili zaposlenici/e Ministarstva obrane i oružanih snaga Republike Hrvatske i da li je zbog te činjenice društveno i politički neprihvatljivo da danas obnašamo dužnost u tijelima državne

vlasti, Vladi, Hrvatskom saboru ili drugoj neovisnoj instituciji. I je li upravo to kontekst zbog čega je članku facebook-ovske razine, dat značaj u jednom političkom magazinu.

U svjetlu moje dosadašnje dobre suradnje s članovima SDF-a te planova za budući zajednički rad vezan uz zaštitu od diskriminacije i višestruke diskriminacije žena pripadnica nacionalnih manjina, obraćam se svim Vašim čitateljima i čitateljicama s otvorenim pozivom da se bez ustručavanja i s povjerenjem obrate mom Uredu u slučaju da im zatreba bilo kakva pomoć iz moje nadležnosti.

Višnja Ljubičić, dipl.iur.
pravobraniteljica za ravnopravnost spolova

Preobraženska 4/I
10 000 Zagreb
Hrvatska

tel: ++385 (0)1 48 48 100
++385 (0)1 48 28 033

fax: ++385 (0)1 48 44 600
e-mail: ravnopravnost@prs.hr
www.prs.hr